

DEELY BOBBERS POR LUCY

de Manuel de Seabra

Aperis en *Promeso en obskuro*, IEM 1997

El la alia ĉambro venis flustroj, bruo de glasoj sur tablo, paŝaj sonoj. Preskaŭ eblis diri, kies estis tiu grumblo, kies tiuj aŭ aliaj paŝoj. Sur la lito, Susan, Pat kaj Lucy apenaŭ aŭdacis spiri, timante, ke la plej eta krako memorigus la alian ĉambron pri ili. Neniu kuraĝis paroli. Nek sin rigardi. Ĉiuj sentis sin kvazaŭ ne ekzistantaj.

La knabinoj restis silente en tiu komplaceco. Ĝis kiam Pat ekmovis kruron. Por senti sin viva. Susan turnis la vizaĝon kaj ŝin rigardis intense.

"Ĉu vi pensas, ke oni damaĝos nin?", ŝi murmuris. La alia ekskuiĝis.

"Mi jam klarigis al vi", diris Pat, mallaŭte. "Mi jam klarigis al vi, kiel la aferoj staras. Oni ĉiam kaptas nin. Kaj ili lasas nin for nur, kiam ni jam estas dek-kvin- aŭ dek-ses jaraj kaj jam utilas por nenio. Tiam, vi scias, ne valoros la penon paroli. Nek reiri hejmen. Antaŭ tio, ili ne lasas nin for. Oni persekutos nin ĝis la fino. Ne eblas eskapi. Neniel. Vi estas ankoraŭ tre junaj, nenion scias. Kiam ili havis min, ankaŭ mi supozis ebla la fuĝon. Kaj nun, baf, mi ne scias kiel mi miksiĝis kun vi. Viaj naivaj babiladoj, be! Mi implikiĝis. Kaj nun, jen, fotritaj 1) ni estas. Aŭ, pli bone, mi estas fotrita, mi, la malplej juna. Mi jam estas dek-kvin-jara, ne multe plu mi povas taŭgi. Jes ja, jes ja, diru al mi nenion. Mi estos la ekzemplo, por ke en viajn etajn kapojn ne venu denove la ideo eskapi. Mi estos, mi mem, vi vidos..."

1) fotri – tedaĉi, malutili al io aŭ iu, ruinigi

Susan mute karesis la vizaĝon kaj la harojn de la amikino. Ĉe la litorando, Lucy ploris mallaŭte, kun etaj singultoj. "La etulino ne ĉesas plori", Pat diris, mallaŭte. "Ŝi eĉ ne imagas la trezoron, kiun reprezentas ŝia obsedo neniam lasi la pupon. Tiu pupo frenezigas la klientojn kaj eĉ pli, kiam ili vidas, ke la afero ne estas enscenigo, ke Lucy estas reale dekjara kaj fakte amas pupojn. Ili faras bonan monon per ŝi, oni ofertas ŝin je kvincent por ĉiu *short-time* l), imagu nur, kaj ŝi sen groŝo, feliĉa kun *banana-splits* 2) kaj aliaj bagateloj..."

1) [angle] momento

2) [angle] glaciaĵo kun banano

En la alia ĉambro oni funkciigis la televidilon. La pafbruoj, kiuj aŭdiĝis, forstrekis la ploradon de Lucy kaj la frustradon de Susan kaj Pat.

"Ĉu vi pensas, ke ili damaĝos nin?", ripetis Susan kun la okuloj tre apertaj en la obskuro.

Protekte de la elektronika bruo, Pat ridis iom laŭte, amare. "La knabineton, ne", ŝi diris, "mi supozas, ke ili eĉ ne tuŝos ŝin. Ŝi estas tro profitdona. Neniu faras buljonon el kokino, kiu metas orajn ovojn. Vi mem ankoraŭ havos du aŭ tri jarojn da utilo. Kaj vi estas beleta. Tre beleta vi estas. La bonajn varojn oni devas protekti. Eble ili nur donos al vi bonan draŝadon, por ke vi ne havu denove ideojn. Por ke vi lernu vian lecionon. Kaj eble ili sendos vin al alia ŝtato, kie vi ankoraŭ ne laboris. Sed rilate al mi..."

Ŝi ridis denove. Susan puŝis la harojn malantaŭen.

"Kion ili povos fari al vi?"

"Ĉu vi ne memoras pri Hillary, tiu freneza rufharulino, kiu laboris dum kelkaj semajnoj kun ni en Seattle? Ĉu vi ne memoras, kion ili faris al ŝi?"

Susan nenion diris kaj ĉirkaŭbrakis forte la amikininon.

"Kial ili ne murdas nin?", ŝi demandis flustre. "Aŭ lasas, ke oni sin mortigu?"

Pat ankoraŭ ridis kaj gestumis en la obskuro.

"Ĉu vi volas eskapi tra la eta malantaŭa pordo de la morto?", ŝi demandis kun tono, kiu ne atendis respondon. "Estus tro facile."

Ili restis tiel, ĉiuj tri, silente, aŭskultante la pafojn kaj la muzikon de la televidilo, kiuj trairis la muron kaj la maldikan lignon de la pordo. Iom post iom, la singultoj de Lucy moderiĝis, ĝis ili fine jam ne plu aŭdiĝis. Pat iomete kurbiĝis kaj, en la malhelo, ŝi povis vidi, ke la knabino ridetas.

"Dormas", ŝi murmuris. "Kiel infano."

"Se ni sukcesus forraketi, vi venus al mia hejmo. Sendube miaj gepatroj akceptus vin bone. Ĝis kiam vi memoros vian adreson."

"Neniam iu eskapas de ili, neniam."

"Ĉu viaj gepatroj havas monon?"

"Jes. Almenaŭ mi tion supozas. Mi memoras, ke ni havis bonan domon, du aŭtojn, multajn arbojn ĉirkaŭe. Mi supozas, ke ili tute ne scias, kio okazis al mi. Ĉiufoje, kiam oni portas al mi sinjoron aŭ mi iras eksteren, mi ĉiam timas, ke povus esti mia patro. Mi estis dek-jara, kiel Lucy, kiam Bob delogis min per kolao kaj multe da babilado. Mi tro amis *coke*s, samkiel Lucy *banana-splits*. Mi eniris lian aŭton, li faris, ke mi sentis min virino, laŭdis min kaj mi komencis labori. Sed, por kio bona? Estas la sama historio ĉe ni ĉiuj. Kion ni povos fari! Mi

supozas, ke miaj gepatroj havas monon kaj se mi povus skribi al ili, diri, kie mi estas... Sed ne helpas... Mi jam eĉ ne memoras, kie mi vivis... Eble ili jam ne plu vivas tie, nun, eĉ se mi memorus... Kion mi povus fari? Kion povus mia patro fari kontraŭ Bob? Iri al la polico? Vi bone scias, kiel Bob scias aranĝi ĉion kun la policianoj. Tute ne utilus... Ili nin forportus rapide... Ne utilus... eĉ se, de tempo al tempo, unu aŭ alia provas eskapi, kaj ĉiam finiĝas malbone..."

Subite ŝi sidiĝis sur la matraco kun ĉiuj muskoloj streĉitaj.

"La televidilo", ŝi murmuris, afliktite, rigardante la pordon. "Oni laŭtigis la televidilon! La horo alvenis. Por ke oni ne povu aŭdi..."

Tuj poste la elektra lumo bruske vangofrapis la du knabinojn, kiuj tuj stariĝis.

"Hola, etulinoj!", diris Bob. Li estis alta, bruna, eleganta. "Vi estas tre nervozaj, ĉu ne? Kaj kion faras tiu senkulpulino?"

Lucy vekiĝis kaj rigardis per la okuloj tre malfermitaj al Bob kaj al la aliaj du, kiuj restis ĉe la pordo. Ŝi premis la pupon forte kontraŭ la brusto kaj, per plorema voĉo, diris:

"Bob, kial vi lasis min tie ĉi en la malhelo? Vi promesis al mi paron da *deely bobbbers*! Ĉu vere vi donos al mi paron da *deely bobbbers*?"

Bob ridis larĝe, montrante la brile blankajn dentojn kaj sidiĝis flanke de Lucy.

"Ĉu vi donos, Bob?"

La viro rigardis la kompanojn ĉe la pordo, dube.

"Kio estas *deely bobbbers*, Joey?", li demandis. "Tiu ĉi knabino ekde multaj tagoj torturas la vermon de mia orelo per tiu ĉi historio de *deely bobbbers*. Mi diras al ŝi, ke jes, kompreneble, sed kio diable tio estas?"

Unu el la viroj ridis.

"Eh, boss, 1) ĉu vi diris *deely bobbbers*? Eh, la urbo estas plena de ili! Ridinde, fek', sed multaj personoj frenezas pri tio. Ĝi estas speco de antenoj, kiujn oni portas sur la kapo, speco de risortaj tremtremaj kornoj kun aĵoj sur la pintoj, tre ridindaj aferoj, kiuj moviĝas la tutan tempon. Ili estas ridindaj, sed multaj personoj adoras tion. Eh, Bob, vi devas promeni iom pli dumtage por vidi, kiel oni vivas..."

1) [angle] mastro, ĉefo

"Kaj oni povas aĉeti tion?", Bob demandis turniĝante.

"Certe", la alia respondis. "Mi mem jam aĉetis paron por mia filino... Ili kostas tri aŭ kvar dolarojn, neniom!"

Bob ridis larĝe montrante denove siajn tre blankajn dentojn.

"Ĉu vi donos ilin al mi, Bob?", la knabino insistis. "Grandajn, kun du ruĝaj moviĝantaj koroj... Antaŭ kelkaj tagoj mi vidis knabinon kun paro da ili tre belaj!"

"Jes, sendube", li diris. "Kompreneble mi donos al vi *deely bobbbers*. Kun koroj, vi diras? Mi aĉetos ilin kun koroj, kiuj dancu la tutan tempon. Kaj mi havas ankoraŭ bonan novaĵon por vi kaj Susan. Ni foriros. Al SanFran ni iros. Ĉu vi scias, kie estas SanFran?"

"Ne, Bob, mi ne scias. Sed vi devos doni al mi *deely bobbbers*", murmuris Lucy, karesante la kapon de la pupo.

Bob ridis laŭte denove, ignorante la aliajn du.

"Vi povos fari la tutan vojaĝon ĝis SanFran kun la *deely bobbbers* sur la kapo, mi promesas", li diris. "Plaĉos al vi. Kaj SanFran estas urbo tre varma, kun suno, fruktoj, amasoj da banana-splits. Ni pasigos tie tre bonajn momentojn. Nur vi, Susan kaj mi. Tio plaĉos al vi, ĉu ne?"

"Jes, Bob, mi kredas, ke tio plaĉos al mi!"

"Nu, knabinoj", Bob stariĝis kaj eksplikis per voĉo, kiu iĝis subite akra: "Ni tuj foriros. Oni ne povas perdi tempon." Preninte sian pupon, Lucy iris al la alia ĉambro per rapidaj paŝoj.

Susan hezitis momenton, sed Bob prenis ŝian brakon kaj puŝis ŝin forte. Ŝia frunto batis kontraŭ la pordo kaj unu el la viroj piedbatis ŝin tiel violente, ke ŝi faris salton.

"Kaj mi?", Pat demandis, meze de la ĉambro, kun la brakoj kruciĝintaj sur la brusto. "Ĉu mi ne iros kun vi al SanFran?"

"Ne", respondis Bob kun neŭtrala tono, "vi restos tie ĉi. Ni devas iom interparoli. Fakte, se vi volas sciiĝi, en tiu ĉi momento, vi valoras nenion. Kiam mi finos kun vi, dum multe da tempo, eble ĝis la fino de via vivo, vi ne plu povos labori. Tiam ni montros vian foton al la du knabinoj, por ke ili ne havu strangajn dezirojn eskapi. Kaj mi povas garantii, ke ili tute ne pensos denove pri tio, kiam ili vidos la staton, en kiu mi lasos vin. Eĉ kun *deely bobbbers* neniuj volos rigardi vin!"